

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. S. M.**, zast. JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Přívozká 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 11. 5. 2006, č. j. 60 Az 7/2006 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 1. 2006, č. j. OAM-33/LE-VL-02-VL-02-2006. Rozhodnutím správního orgánu bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o udělení azylu z důvodu její nepřipustnosti podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil s posouzením daného případu žalovaným. Žalobce je státním občanem členského státu Evropské unie, Polské republiky. Podle Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům států Evropské unie se se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie tyto státy navzájem považují za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Žádost příslušníka členského státu o azyl může proto jiný členský stát zvažovat nebo přijmout k dalšímu projednání pouze za taxativně vymezených podmínek, které však v daném případě nenastaly. Žádost žalobce tak bylo nutné hodnotit jako nepřipustnou. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že správní orgán nevycházel při svém rozhodování z přesně a úplně zjištěného skutkového stavu a postupoval tak v rozporu se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Následně pochybil i v právním posouzení žádosti o azyl. Stěžovatel dále uvedl řadu námitek proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě o jeho vydání k trestnímu stíhání do USA. Poukázal mj. na to, že tímto rozhodnutím bylo porušeno jeho základní právo na řádný a spravedlivý proces. Vydáním do USA

je vystaven možnosti uvěznění až na dvacet let odnětí svobody, což je trest nesrovnatelně vyšší než v Polské republice nebo jiných členských státech Evropské unie. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesen dne 11. 5. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou posuzování žádosti o azyl příslušníka členského státu Evropské unie se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2006, č. j. 3 Azs 259/2005 - 42, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

